

selv. Ganske vist var han altid den, der allerlydeligst gav sit Bifald tilkende overfor andre Talere og lo højest af deres Vittigheder; men paa en forræderisk Maade steg Blodet ham til Kinderne, saasnart han mærkede, at en anden gjorde Lykke.

Efter at Mødet var bleven sluttet med endnu et Par Sange, og mens man ventede paa Vognene, der stod lidt længere inde i Skoven, gik Hofjægermesterinden og Inger med hinanden under Armen lidt bort fra de andre. Den første sagde:

„I var sammen med Sidenius, saae jeg.“

„Ja, vi var en lille Tur ud til Rolhøj. Det kan der vel ikke have været noget urigtigt i?“ spurgte hun og saae lidt ængstelig paa den anden.

Hofjægermesterinden kom til at le.

„Nej, det kan der virkelig ikke.“

„Især da han jo er forlovet.“

„Javist.“

„Det er forresten underligt, saa lidt man mærker det paa ham, — at han er forlovet, mener jeg.“

„Naa — det har vist heller ikke saa meget paa sig med den Forlovelse.“

Inger standsede og saae nu helt forskrækket paa hende.

„Hvad siger De!“

„Ja, jeg veed naturligvis ingenting. Men jeg har paa Fornemelsen, at han ikke er saa glad ved den Forbindelse. Det er jo en Jødedame.“

Inger blev tavs. Det skulde hun have vidst! Hun følte sig pludselig dybt skamfuld ved Tanken om, hvor fri hun havde været overfor ham.

I det samme blev der kaldt paa dem henne fra Vognene, som nu var kørt frem. Pastor Blomberg og hans Kone sad allerede vel indpakkede i deres Halvkalesche, og Præsten var lidt utaalmodig, saa der blev kun Lejlighed til en hastig Afsked.

Da Inger var kommen op og vilde tage sine Handsker paa, kunde hun ikke finde dem; og med en ny Betuttelse gik det op for hende, at hun havde glemt at faa dem tilbage fra Per, som rimeligvis i Tanker havde puttét dem til sig.